

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

Štev. 12.

V Ljubljani, dne 1. decembra 1910.

Leto XXX.

Refleksi.

Anton Debeljak:

Elegija.

V nočeh jesenskih teh, ki dajejo skrbem potuho,
v temino gosto zrem in gluho.
Zavest se zažrla mi je v dušo, da vse je laž, da vse preneha —
Imel sem ga nekoč, ki je lagal, rekoč:

„Na gugalnici bujnega vetra
se zibljejo rujnega listja cekini.
Jesen ti nudi sedaj: Na, brate,
potrudi se, daj, poberi te zlate.“ . . .

Zdaj vem, to je sled rje, ki napada lesove;
čim trje v kovinskih je barvah bukev blestela,
tem grje rjavi in rdi —: ko da gledam kresove
plamteti iz dalje!

Jesenska setev.

Šem podkev, ko veliki srebrniki,
v solncu se srebri pred plugom prek rebri.
Pergamen plesniv je polje valoveče,
lemež lista čezenj brazde rjaveče.
Ko da prigori se solnce vsakokrat,
plug vzblesiti se na ogonih kakor zlat . . .

Zdaj čez plodno prst se kroži kmetu polna grst,
 dim pšenice se meglí mu iz desnice,
 roka tone v vrečko, ko da vleče srečko —
 Zdrava, zemlja zlata! Čez mesecev devet
 mati bodi — saj ni bati se klevet.

Dva človeka.

Kolena vdrtá v hrama trdi tlak:
 kot s cvetnih čaš dehti sladak aroma,
 puhti iz duše prošnja, k nebu roma
 in križa se ovija — šibek slak.

Luč Večna ti je solnce, večno medlo.
 Nikoli nič srcá ti ni razjedlo,
 ni sol solzá, ni strast, ni sreče plamen . . .

V prirodi blodi prosti moj korak
 in todi stalno sem domá — brez doma.
 Moj delež včasi gosti mrak je dvoma
 in večkrat še radósti žar gorak.

Jaz pijem solnce-mak, napoj omamen.
Če bliskov bič vihti se nad teboj,
srce, dokler si prosto, se ne boj!

V nočni vihri.

Kot da iz večnosti se je strdila,
 svet gosta ovila je noč.
 Izbljula daljava je divjo pošast,
 z obzorja zre glava nevidna v doline,
 in kadar odpre se ji silnega žrela propast,
 svetloba krvava razgrne čez kraje se črne,
 da v njej se utrne oko ti za hip in vtonejo luči v vaseh.

In kadar odpre svoj pogled, blisk šine
 v brezdanje temine.

Ko z repom zamahne po tleh,
 vztrepeče v drobovje kremenó gorovje.
 Iz brezna krvavega žrelá se trgajo